

Grünbaum (S):

Jeg vil gerne takke udvalgets flertal for tilslutning til ændringsforslaget og til lovforslaget, som det nu fremtræder.

At der i befolkningen er et stærkt krav om at komme de såkaldte nul-indkomster til livs, behøver ingen nærmere dokumentation, det er en kendsgerning. Der er heller ikke tvivl om, at tanken om at lægge privatforbruget til grund som en grænse for, hvor langt ned en skatteyder skal kunne bringe sin skattepligtige indtægt, også har tilslutning i meget vide kredse, og jeg tror, man i folketinget gør klogt i at lytte til, hvad der rører sig i befolkningen på dette område.

Jeg skal ikke gå ind i en drøftelse af hele dette spørgsmål om privatforbruget, men blot understrege, at det lovforslag, vi behandler her i dag, ikke drejer sig om den såkaldte direkte forbrugsskat — det har jeg redegjort nærmere for ved min fremsættelse — men alene om at anvende det privatforbrug, som allerede nu opgøres som et helt normalt led i skatteligningen, som en grænse for, hvor langt ned man ved hjælp af afskrivningsregler, regler om henlæggelser kan bringe den skattepligtige indtægt.

Det, vi siger, er altså: vel, vi skal have gunstige afskrivningsregler af hensyn til produktion og beskæftigelse, af hensyn til investeringerne, men der må være en kant, og denne kant er altså her størrelsen af privatforbruget.

Vi har fundet det rigtigt at indføje begrebet det ligningsmæssigt opgjorte privatforbrug i selve lovtæksten og samtidig i et nyt stk. 2 at pålægge finansministeren af hensyn til ensartetheden at fastsætte nærmere regler for opgørelsen heraf.

Når man betænker, at opgørelsen af privatforbruget allerede i dag indgår som et fast led i ligningen af de erhvervsdrivendes indtægter over hele landet, er det for så vidt ganske mærkværdigt, at der ikke for længst af skattedepartementet og måske af ligningsdirektoratet er udfærdiget sådanne regler, som skattemyndighederne kunne følge over hele landet. Da jeg skulle gå i gang med at udarbejde lovforslaget, henvendte jeg mig i ligningsdirektoratet om dette spørgsmål, men de fandtes ikke. Jeg tror det vil være af stor betydning også for det almindelige ligningsarbejde, at vi får sådanne almindelige regler, og de må jo

komme nu, når dette lovforslag gennemføres, altså for at sikre denne ensartethed i praktiseringen af reglen; og det må være en selvfølge, at det bliver en ensartet praktisering af en opgørelse af privatforbruget, der kommer til at indgå her.

Der har i offentligheden været nogen diskussion om begrebet privatforbruget som grundlag for en begrænsning af afskrivningerne. Jeg vil i den anledning gerne gentage og understrege, hvad jeg sagde ved førstebehandling: at der ikke med dette lovforslag bliver tale om, at vi skal indkomstbeskatte optagelse af lån eller forbrug af formue. Det er naturligvis fortsat kun indkomsten, der skal beskattes. Den forhøjelse af den skattepligtige indkomst, som lovforslagets regler eventuelt kan føre til, kan jo højst blive med det beløb, som afskrivningerne udgør af selve indkomsten, og altså ikke af lån eller formueforbrug, der ikke er indkomst. Afskrivning forudsætter jo i øvrigt, at der er en indkomst at afskrive i.

Det må også understreges, at den omstændighed, at afskrivninger og henlæggelser begrænses, ikke betyder, at de fortabes. De overføres simpelt hen til følgende regnskabsår, og dette skal efter ændringsforslaget til § 28, stk. 5, nu kunne ske umiddelbart, dvs. uden speciel tilladelse fra skattemyndigheden. Vi har her fulgt en henstilling fra kommunernes skatteudvalg.

De allerfleste skatteydere vil naturligvis sørge for, i hvert fald de, der har revisorbi-stand, at de i forvejen har holdt deres afskrivninger inden for lovens ramme, og så er der intet at foretage for de skattelignende myndigheder, altså heller ingen ny administration.

Der er ved ændringerne i stk. 4 taget et særligt hensyn til nyetablerede — det mener vi er nødvendigt — og til erhvervsdrivende med mere beskedne indtægter og privatforbrug. Hovedformålet med lovforslaget har været at hindre, at personer med stor indtægt udnytter afskrivningerne til at bringe deres skattepligtige indtægt urimeligt ned, måske ned til nul. Efter ændringsforslaget sker der ingen begrænsning af afskrivningerne, når privatforbruget ikke overstiger 50.000 kr. og differencen mellem den skattepligtige indtægt og privatforbruget er under 20.000 kr. Overstiger privatforbruget 50.000 kr., skal der ske en gradvis reduktion af